Venirea din nou a Domnului Isus - Un studiu biblic

Venirea din nou a Domnului Isus - Un studiu biblic

Nu este corect să spunem că venirea din nou a Domnului Isus vor fi două veniri, deși este foarte clar în Scriptură că va fi în două etape. Prima va fi venirea Lui PENTRU sfinții Săi, iar a doua venire va fi ÎMPREUNĂ cu ei. Prima este numită RĂPIRE, adică răpirea în glorie a celor ai Săi; a doua este numită APARIȚIA, manifestarea Lui față de lume.

Întrebare: Pe care dintre cele două etape trebuie să le predicăm lumii?

Apariția este mărturia noastră față de lume, adevărul despre răpire nu pare să fi fost dat pentru predicarea publică față de lume ci pentru mângâierea inimilor celor ai Domnului în lume, așa cum vom vedea; dar apariția Lui în glorie a fost mesajul martorilor Lui de la început. Enoh, al șaptelea de la Adam, primul dintre toți profeții, a profețit spunând "Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor (Iuda 14,15). Din timpul lui până la prima venire a Domnului, toți profeții au dat mărturie despre siguranța acestei apariții în glorie, și chiar El a vorbit despre ea, pentru că toate cuvintele Sale despre venirea Lui din evangheliile sinoptice au în vedere venirea Lui în glorie. Doar în evanghelia după Ioan se face aluzie la venirea Lui PENTRU sfinții Lui iar aceasta s-a făcut pentru încurajarea inimilor lor, atunci când s-au întristat la gândul plecării Lui, El a spus, "...vin din nou şi vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi." (cap. 14)

Faptele Apostolilor prezină Apariția și nu Răpirea. Aceasta este greutatea mesajului angelic în capitolul 1, care a fost primul mesaj trimis pe pământ din glorie după ce Domnul a intrat acolo. "Acest Isus, care a fost înălţat de la voi în cer, aşa va veni, în felul în care L-aţi văzut mergând spre cer"." Petru abordează aceași mărturie vorbind iudeilor în capitolul 3 și mai ales națiunilor în capitolul 10. "Şi El ne-a poruncit să predicăm poporului şi să mărturisim că El este Cel rânduit de Dumnezeu Judecător al celor vii şi al celor morţi." (Fap. 10:42) Pavel de asemenea adresându-se Națiunilor în capitolul 17, spune, "Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neştiinţă, porunceşte acum oamenilor ca toţi, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morţi"." Este extrem de interesant și de instructiv că în aceste două predici pentru Națiuni înregistrate pentru noi în Fapte, venirea Domnului ca Judecător este atât de proeminentă. Predicatorii evangheliei ar trebui să ia notă de aceasta.

Întrebare: Credeți că mesajul îngerului din capitolul 1 are în vedere apariția Domnului în glorie?

Nu cred că este nici-o îndoială în legătură cu aceasta. Va fi împlinirea profeției din Zaharia 14:4. "Şi picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor," pentru că din acest loc S-a înălțat la cer; și dacă legăm aceste două versete cu Matei 24:16, "atunci cei care sunt în Iudeea să fugă în munţi;", vom vedea motivul acestei instrucțiuni, și vom fi impresionați de felul în care Scriptura se interpretează ea însăși.

Întrebare: Ce loc are atunci Răpirea?

Atunci când Domnul va apărea în Gloria Sa, și noi vom apărea cu El (Col. 3:4), și prin Răpire vom fi mai întâi cu El, pentru a fi mai apoi cu El atunci când va apărea. Motivul pentru care apostolul a scris prima lui epistolă către ei a fost acela de a instrui pe sfinții din Tesalonic. Ei se întorseseră de la idoli la Dumnezeu pentru a sluji pe Dumnezeul viu și adevărat, și să AȘTEPTE PE FIUL SĂU DIN CER; ei așteptau Apariția Domnului în glorie, și nu știau încă nimic despre Răpire. Între timp prietenii lor mureau, unii dintre ei suferind martiraj pentru credința lor, iar ei erau întristați pentru ei, pentru că era evident că ei credeau că fiind morți au pierdut gloria venirii Domnului.

Pentru a-i mîngâia în această întristare dar și pentru a o îndepărta, apostolul a scris: "Dar nu dorim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă despre cei care au adormit, ca să nu vă întristaţi ca şi ceilalţi care nu au speranţă. Pentru că, dacă credem că Isus a murit şi a înviat, tot aşa şi Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus." Adică atunci când Dumnezeu va aduce pe Isus în toată gloria Lui ca Împărat al împăraților, și Judecător al celor vii și a celor morți, aceia care au adormit prin Isus vor veni de asemenea, și vor apărea cu El. Dumnezeu îi va aduce cu El: Cuvântul Său este garanția acestui lucru. Dar cum va avea loc acest lucru? Ce glorios este răspunsul la această întrebare: "(Pentru că vă spunem aceasta prin CUVÂNTUL DOMNULUI, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul."

Întrebare: Acesta este un cuvânt minunat dacă-l luăm literal. Trebuie să facem aceasta?

Cum altfel să-l luăm? Este cuvântul Domnului. Este un lucru atât de uluitor că, făcând-l cunoscut, Domnul a întâmpinat necredința care în mod natural s-ar ridica în mintea noastră față de acest lucru, dând o revelație specială de la El pentru acest cuvânt, astfel că în acest pasaj avem mai mult decât inspirație de la Duhul Sfânt, sigur avem aceasta, dar ceea ce Pavel a fost inspirat de Duhul Sfânt să scrie a primit în primul rând de la Domnul, și exact aceste cuvinte personale ale Domnului ne-au fost date pentru a le primi cu credință simplă.

Întrebare: Dar se spune că un asemenea lucru nu este rezonabil și este imposibil iar unii care nu resping învierea din morți nu pot accepta răpirea celor vii. Se spune că legea gravitației ar împiedica un astfel de lucru. Cum veți răspunde acestei obiecții?

Aș spune mai întâi că, chiar dacă nu putem explica deloc acest cuvânt, ar trebui să-l credem pentru că Domnul L-a spus, pentru că ceea ce este imposibil la om este posibil la Dumnezeu iar cuvântul Domnului este mai mare decât legea gravitației. Dar legea gravitației nu prezintă nici-o dificultate pentru credință sau pentru cel care citește și studiază Cuvântul cu smerenie. Este o lege naturală, și operează după planul și decretul marelui Creator, dar operează în lumea fizică și cotrolează trupurile naturale. Noi nu vom avea trupuri naturale, pentru că, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că trupurile noastre naturale vor fi schimbate în trupuri spirituale. Haideți să privim la pasajul care vorbește despre aceasta, Filipeni 3:20-21, "Pentru că cetăţenia noastră este în ceruri, de unde Îl şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Şi supune chiar toate lucrurile."

Și din nou 1 Cor 15.51-58 “Iată, vă spun o taină: nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Pentru că trâmbița va suna şi morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi. Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire şi ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire.” Aceste pasaje vorbesc de acest măreț eveniment, schimbarea și răpirea sfinților lui Dumnezeu la cer, iar schimbarea este acum în studiul nostru un punct de considerare important. Legile naturale controlează trupurile naturale, dar trupurile noastre se vor schimba în trupuri de glorie, ca trupul lui Hristos, naturalul trebuie să dea loc spiritualului, iar putrezirea să fie înghițită de viață (2 Cor 5:4), și ce fel de legi crezi că vor controla trupurile spirituale și glorificate? Sigur nu legile naturale, ci legi spirituale, legile gloriei lui Dumnezeu, și cea mai mare lege spirituală este că Hristos este centrul universului lui Dumnezeu, iar El ne va atrage la El însuși și ne va ține acolo pentru totdeauna. Deci nu trebuie ca legea gravitației să ne poticnească credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea va continua să funcționeze după ce noi vom fi plecat de sub puterea ei.

Întrebare: Există oare în Biblie evenimente înregistrate care să ne ajute în această direcție?

Da. “Prin credinţă, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; şi nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase; ” (Evrei 11.5) “Şi a fost aşa: pe când mergeau ei încă şi vorbeau, iată un car de foc şi cai de foc; şi i-au despărţit pe cei doi; şi Ilie s-a suit la ceruri într-un vârtej de vânt. (2 Împărați 2:11). Însuși Domnul nostru a fost răpit, și un nor l-a primit de sub privirile ucenicilor Săi. Legea gravitației nu a împiedicat acești trei martori măreți ai puterii lui Dumnezeu, care supune moartea și orice altă forță propriei Sale voințe. Aici ar trebui subliniat amănuntul acesta al puterii Lui. Această schimbare în trupurile noastre vii va fi făcută de puterea Lui, puterea Domnului nostru viu și glorificat, și prin această putere El poate să-și supună toate lucrurile, așa cum ne spune Filipeni 3:21. Nici-o forță, fie ea naturală sau fizică, în ceruri sau pe pământ sau în orice altă regiunea nu se poate opune acestei forțe.

Întrebare: Când Scriptura vorbește de trupul spiritual în contrast cu cel natural (1 Cor. 15:44), înseamnă că vom fi duhuri?

Nu, un trup de glorie sau unul spiritual, este un trup, iar un trup este substanță, și duhul nu este substanță. Înseamnă că vom avea trupuri potrivite gloriei în contrast cu trupurile noastre prezente care se potrivesc pământului și vieții naturale. Trebuie să fim îmbrăcați cu casa noastră care este din cer (2 Cor. 5), caracterul, puterea, gloria, vor fi cerești; va fi frumusețea Domnului. Viața cărnii și sângelui va face loc vieții spirituale, cerești, iar trupurile noastre se vor potrivi sub toate aspectele acelei vieți, dar vor fi trupuri. Contrastul nu este între ce este material și ce este nesubstanțial, ci între ce este natural și ce este spiritual.

Întrebare: Dorim să discutăm Apariția Domnului, dar se ridică multe întrebări în legătură cu acest aspect al venirii Sale, încât nu putem lăsa aceste întrebări fără răspuns. Unii dintre noi doresc să știe dacă toți sfinții vor fi luați la Răpire.

Cu siguranță. Cei care neagă acest lucru nu împart drept Cuvântul adevărului, și nu au perceput măreția și gloria și unitatea indivizibilă a Adunării – adunarea care aparține lui Hristos. Haideți să vedem cuvintele Scripturii. 1 Corinteni 15 nu vorbește despre răpirea sfinților la cer, ci despre învierea celor morți în Hristos și despre schimbarea celor vii, care precede răpirii. Versetul 23 spune, “dar fiecare la rândul lui: cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui;” nu doar câțiva din aceștia, sau o companie selectă dintre ei, ci “cei ai lui Hristos”. Din nou adresându-se sfinților vii, care vor fi vii și vor fi pe pământ la venirea Domnului, el spune, “Iată, vă spun o taină: nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi,” (v. 51)

1 Tesaloniceni 4:15-16 împarte sfinții în doar două categorii, cei care sunt “morți în Hristos”, și “noi, cei vii, care rămânem”. Nu există alte clase în afara acestora două, și acestea două “vom fi răpiți în nori ÎMPREUNĂ”. Nimeni nu va fi lăsat în urmă. O companie unită glorios pentru totdeauna va fi răpită, pentru a fi pentru totdeauna cu Domnul, nu pentru că au fost credincioși, ci pentru că, pe temelia sigură a sângelui Său ispășitor, au fost făcuți potriviți pentru acel destin prin harul suveran al Tatălui. (Col. 1:12-14)

Sfinții acestei mărețe perioade a harului sunt locuiți de Duhul sfânt, și botezați într-un singur trup. Ei sunt adunarea și priviți din această perspectivă, gândul că doar câțiva credincioși anume selectați vor fi răpiți devine respingător. “Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru ea,” – nu pentru a fi o adunare mutilată, o parte din ea în cer, și o altă parte pe pământ trecând prin necazul zilei gloriei Lui – ci “ca să-Şi prezinte Lui Însuşi Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă şi fără cusur.” (Efeseni 5:25-27). Între Răpire și Apariția în glorie va avea loc nunta Mielului, iar mireasa Mielului, care trebuie să fie adunarea, trebuie să fie în glorie înainte ca nunta să aibă loc. (Apoc. 19)

Întrebare: Cum rămîne însă cu un pasaj ca cel din Evrei 9:28, “…se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl aşteaptă.” Oare acest pasaj nu arată că El va veni doar pentru cei credincioși care veghează?

Cu siguranță că exact acest lucru învață, dar se referă la Apariția și nu la Răpirea celor credincioși așa cum versetul declară foarte clar. În timp ce epistola către Evrei prezintă doctrina creștină, în anumite locuri este lăsat loc pentru biencuvântarea Israelului ca națiune pe pământ. Am putea cita câteva astfel de instanțe dar capitolul 8 este unul foarte clar și definit. Legământul de acolo nu este cu siguranță pentru creștini; este noul legământ care va fi făcut cu casa lui Israel. Eu cred că și declarația din Evrei 9:28 are în vedere de asemenea Israelul. Domnul a apărut odată în mijlocul lor, nu pentru a-i elibera de vrăjmașii lor, ci pentru a fi oferit să poarte păcatele multora. Expresia “păcatele multora” ne aduce aminte de aspectul cinei Domnului din Evanghelia după Matei, care are un accent iudaic total diferit de aspectul prezentat în Luca; ne duce cu gândul la Isaia 53, acolo unde se spune că Domnul a “purtat păcatele multora” și “a îndreptățit pe mulți”, acest “mulți” referindu-se clar la rămășița mântuită a lui Israel. El se va arăta a doua oară, fără a mai avea de-a face cu păcatul, pentru mântuirea lor.

Gândul este acela al apariției Marelui Preot, după ce a intrat cu sângele jertfei pentru păcat în Sfânta Sfintelor. Poporul aștepta nerăbdător afară ca El să apară, pentru că ei nu puteau avea nici-o asigurare că s-a făcut și s-a primit ispășire pentru păcatele lor până când el nu apărea să-i binecuvânteze. Atunci când rămășița lui Israel se va trezi la nevoia și păcatul lor, după răpirea adunării la cer, ei vor aștepta apariția lui Mesia Preotul, și nu vor ști dacă a făcut ispășire pentru păcatele lor până când nu va apărea. El a străbătut cerurile – în Sfânta Sfintelor, iar creștinul nu așteaptă în afara acestui loc de mare privilegiu până apare El, ci el are dreptul să intre chiar acum, așa cum ne spune capitolul 10:19-22.

Israelul nu va avea niciodată acest mare privilegiu. Ci, plini de întristare pentru păcatele lor (vezi Zaharia 12:10-14) ei vor aștepta în mijlocul nenorocirilor din necazul cel mare apariția marelui lor Mântuitor, iar pocăința și credința lor nu vor fi în zadar, pentru că pe măsură ce-L așteaptă El se va arăta pentru salvarea lor. El nu va apărea să se ocupe de problema păcatelor lor, ci ca să le arate prin rănile Lui, că El “ a

fost străpuns pentru fărădelegile lor” la prima Lui venire, și că a făcut o ispășire deplină pentru ei, iar acum îi eliberează de asupritorii lor. Considerați vă rugăm astfel interpretarea acestui text și cred că vă va vorbi de la sine.

Întrebare: Dar se argumentează că dacă toți creștinii vor fi răpiți la venirea Domnului indiferent de credincioșia lor s-ar putea ca ei să trateze foarte superficial viețile și slujirea lor. Cum stau lucrurile cu acest aspect?

Gândirea aceasta este aceeași cu defăimarea care i-a fost aruncată lui Pavel atunci când el predica harul suveran, nemeritat al lui Dumnezeu. El a fost acuzat că învață “să facem rău ca să vină binele”, și din nou atunci când a arătat că unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult, s-a ridicat întrebarea “să rămânem în păcat ca să prisosească harul?” Dar harul lucrează exact în sens opus, iar Răpirea va fi rezultatul harului suveran și al dragostei divine. Responsabilitatea noastră nu este trecută cu vederea, dar acest aspect este în legătură cu Apariția, așa cum rămîne să vedem, dar gândul privirii atente a Domnului asupra vieților noastre, un gând solemn și sobru, nu este cea mai bună motivație pentru o viață sfântă și de devotament față de El. “Dragostea lui Hristos ne constrânge” a spus Pavel și această dragoste a Lui față de adunarea Lui va fi manifestată minunat atunci când o va lua la El în glorie.

Adevărul despre răpire este mai mult pentru inimă decât pentru intelect„. Este ca și cum ar fi o taină minunată pe care noi cei care-l iubim pe Domnul trebuie să o prețuim, o taină care ne va păzi de conformitate cu lumea și de compromis cu păcatul, dacă o ținem cu adevărat. Priviți la cuvintele spuse, folosite pentru a ne-o transmite: “şi, dacă Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, vin din nou şi vă voi primi la MINE Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.” (Ioan 14:3). “Astfel vom fi pentru totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:17) Cu adevărat oricine are speranţa aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat. La răpire Hristos va veni ca Mirele și ce poate atinge inima Miresei mai mult decât aceasta? Este ca Mirele care spune, “Da, Eu vin curând!“. Ultimele Sale cuvinte în Scriptură către adunare. Există doar un singur răspuns la aceasta și acesta este, “Vino Doamne Isuse!”.

Întrebare: În legătură cu venirea Domnului Isus pentru adunarea Lui, subiect de care ne-am ocupat, de patru ori citim în cartea Apocalipsa “Eu vin curând”. Unii dintre noi nu pot înțelege aceasta pentru că aproape 2,000 de ani nu înseamnă repede. Cum explicați aceasta?

Mai întâi, haideți să fim impresionați de faptul că vorbește chiar Domnul Isus, nici măcatr un apostol care transmite un mesaj din partea Lui; cuvintele sunt ale Lui: “Vin din nou”, El spune în Ioan 14; “vin repede” spune în Apocalipsa, ultimele lui cuvinte față de noi. Dacă înțelegem faptul că sunt cuvintele Sale față de cei pe care îi iubește, vom începe să le înțelegem cu inima. Doresc să ilustrez. O mamă trebuie să-și lase copii pentru puțin, și luându-și la revedere le spune “Mă întorc repede!” și dacă va avea ocazia să le transmită un mesaj acesta va fi: “Ne vedem curând!” Dacă le va scrie o scrisoare, instruindu-i ce să facă în absența ei, la va scrie aceste cuvinte, “Vin repede!” De ce?

Pentru că știe că există un mare dor în acele inimi tinere, care nu vor fi fericiți și satisfăcuți până când nu-și vor vedea mama din nou și știe că nici un cuvânt pe care-l va trimite nu va fi atât de apreciat ca acesta. Dar mai există un alt motiv care este mai profund. Copii ei sunt în inima ei, tânjește după ei, nimic nu o mulțumește decât să-i aibă din nou cu ea, și nimic nu o va împiedica atunci când lucrul ei se va fi terminat, să se grăbească și să nu întârzie. La fel stau lucrurile cu Domnul. Acest “repede” este în inima Lui. El nu va întârzia nici-un moment mai mult decât este necesar. “„Pentru că încă puţin, foarte puţin şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia.” (Evrei 10.37) Înțelegem aceasta? Dacă nu cumva ne-am părăsit prima dragoste, o vom înțelege, și vom prețui aceste ultime cuvinte ale Lui față de noi, și permanent în inimile noastre, va fi acest răspuns, “ Vino Doamne Isuse!”

Întrebare: Credincioșii Vechiului Testament, vor avea și ei parte în această venire a Domnului?

Nu ne putem îndoi că, “cei ai lui Hristos, la venirea Lui;” (1 Cor. 15.23) îi include și pe ei. Ei au murit în credință, și vor fi printre cei “binecuvântați și sfinți” care au parte de prima înviere (Apocalipsa 20:6). Ei vor fi cei invitați la cina nunții Mielului, prietenii Mirelui (Apocalipsa 19.19). Toți cei care sunt în mormintele lor vor auzi vocea Lui și vor ieși afară, unii la învierea vieții iar alții la învierea condamnării (Ioan 5.28-29), iar Apocalipsa 20 ne spune că vor fi 1,000 de ani între aceste 2 învieri. Toți sfinții lui Dumnezeu – cei care au făcut bine, vor avea partea lor în prima înviere la venirea Domnului.

Întrebare: 1 Tesaloniceni 4:16 vorbește despre strigătul Domnului, vocea unui arhanghel și trâmbița lui Dumnezeu. Ce ar trebui să înțelegem din aceste trei lucruri?

Nu ar trebui să avem dificultăți în legătură cu strigătul Domnului. Este strigătul personal al Domnului. Așa cum un general își comandă armata tot așa Domnul va comanda și va aduna pe sfinții Săi fără număr, morți și vii, pentru a-L întâlni în văzduh, și acolo va fi “strângerea noastră împreună la El,” (2 Tes. 2:1). Va fi autoritate și triumf în acel strigăt, ba chiar mai mult. Am ascultat cu mare plăcere pe un slujitor al Domnului, care insista că acela va fi un strigăt de bucurie. De aproape 2,000 de ani Domnul așteaptă acest moment, momentul când El va primi și-și va prezenta adunarea pe care a cumpărat-o cu sânge – acesta este ceasul răbdării Sale – dar vremea așteptării se va sfârși când El se va ridica cu puterea Sa; iar strigătul va fi unul de bucurie, unul de dorință stăvilită, dacă putem spune așa cu reverența cea mai profundă. Strigătul Domnului îi are în vedere doar pe sfinții Săi, iar acel strigăt va avea un răspuns instantaneu; într-o clipă, într-o clipeală vom fi cu El.

Arhanghelul este Mihail (Iuda 9) iar el este prințul lui Israel (Daniel 10:21) marea putere spirituală care stă pentru Israel. Ori de câte ori este menționat pe nume este în legătură cu evenimente din viața acelei națiuni (vezi Iuda 9, Apoc. 12). Sugerez deci că vocea arhanghelului are de-a face cu strângerea lui Israel. Trâmbița lui Dumnezeu pare să fie mai universală, va afecta toată omenirea. Dacă aceasta este interpretarea, avem aici trei cercuri care se lărgesc. 1. Adunarea, 2. Israelul, 3. Toți oamenii. Toți vor fi afectați de acest mare eveniment; efectul nu va fi simultan în aceste cercuri, roțile se vor mișca mai încet în legătură cu Israelul și omenirea, dar vor începe să se miște atunci. Va fi, așa cum am spus, un răspuns instantaneu de la adunare, lucrarea va fi mai lentă cu Israelul, dar din acel moment națiunea va începe să se miște înspre țara Canaanului și pregătirea lor pentru întoarcerea lui Mesia va începe; și fiecare națiune va fi afectată de asemenea. Aceasta nu va fi până Fiul Omului nu va fi pe tronul gloriei Sale, toate națiunile vor fi strânse înaintea Lui, iar trâmbița lui Dumnezeu care va răsuna la venirea Domnului, va asigura acest lucru.

Ce aș dori ca noi toți să vedem este că totul așteaptă răpirea adunării din această lume; și până când va avea loc acest lucru toate promisiunile lui Dumnezeu cu Israelul și națiunile sunt ținute, nu pot fi împlinite, dar atunci când aceasta va avea loc, evenimentele se vor

mișca rapid spre măreața și glorioasa apariție a Domnului, iar vocea arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu își vor fi împlinit marea lor lucrare. Avem nevoie de o concepție mai deplină a importanței adunării în căile lui Dumnezeu. Este premiul cel mai prețios și mai luminos pe care Hristos îl va asigura dintre oameni, și până îl va asigura – complet, perfect, glorios, fără pată sau zbârcitură – niciunul dintre planurile lui Dumnezeu nu se vor mișca spre finalul lor, dar când acesta va fi asigurat, pentru a împărtăși cu Împăratul care vine toată Gloria Sa, atunci Dumnezeu nu va mai întârzia, iar Israel și națiunile vor pleca genunchiul înaintea lui Hristos; împărăția lui Dumnezeu va veni.

Întrebare: De ce sfinții nu sunt răpiți direct în casa Tatălui? De ce Domnul vine să-i întâmpine în văzduh?

Vor fi bineînțeles răpiți până în casa Tatălui. Ioan 14 ne asigură de acest lucru, dar Domnul va veni să-l întâmpine și apoi să-I conducă la acel loc pegătit de El. Venirea Lui să-I întâmpine arată dragostea pe care o are pentru ei, și onoarea pe care dorește să le-o dea. Așa cum un rege iese să-și întâmpine mireasa când vestea că ea și-a părăsit țara pentru a veni la el ajunge la el, tot așa Domnul va ieși în întâmpinarea miresei Sale.

Dar că El o va întâmpina în văzduh este un lucru plin de importanță. Văzduhul este scaunul puterii lui Satan; el este prințul puterii văzduhului (Efeseni 2:2). De aici din văzduh – locurile cerești- operează autoritățile și stăpânirile și puterile spirituale ale răutății (Efesni 6.12) și exact acolo Domnul îi va întâlni pe ai Săi. Să ne imaginăm că un rege aflat în război cu un altul va trimite un mesaj armatei sale într-un câmp de operațiuni foarte departe, spunând că-i va întâlni în capitala țării dușmanului. Ei bine, vom spune, va trebui ca mai întâi să zdrobească puterea vrăjmașului înainte de a face aceasta, și dacă o va face va fi dovada cea mai clară a victoriei lui totale. Așa stau lucrurile în această privință. Dușmanul este un vrăjmaș învins; puterea diavolului a fost desființată. Nu ar împiedica el, dacă ar putea, ca Domnul să-i întâmpine pe ai Săi în glorie? Cu siguranță că ar face-o; dar chiar în capitala domniei lui întunecate, în regiunea de unde acuma el operează împotriva adunării, și îi ține pe oameni în întuneric, Domnul îi va întâmpina pe sfinții Săi, iar ei împărtășind victoria și bucuria Lui, vor trece prin văzduh în casa Tatălui pentru a fi pentru totdeauna cu Domnul.

Consecutiv acestui triumf al Domnului aspura lui, diavolul va fi aruncat din sediul actual al puterii sale din locurile cerești. Apocalipsa 12 ne vorbește despre aceasta, și că el va fi aruncat pe pământ “având mânie mare”. Putem înțelege acest lucru.; de la Cincizecime puterea și viclenia lui s-au concentrat asupra adunării. Apostolul Pavel a scris Corintenilor, “pentru că v-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfăţişez ca pe o fecioară curată lui Hristos.” și lucrul acesta este adevărat despre toată adunarea, dar a adăugat el, “Dar mă tem ca nu cumva, după cum şarpele a amăgit pe Eva în viclenia lui, aşa şi gândurile voastre să fie stricate, îndepărtându-se de la simplitatea faţă de Hristos.” Acesta a fost efortul lui satan; având acest scop el s-a transformat într-un înger de lumină, și atunci când aceasta a eșuat, a început să dea târcoale ca un leu care răcnește căutând pe cine să înghită. Planurile sale și determinarea sa au fost îndreptate spre a fura adunarea lui Hristos, dar porțile locuinței morților nu o vor învinge a spus Domnul, și aici vedem acest cuvînt împlinit și în ciuda a tot ce poate face satan, adunarea trece curată prin ținutul lui, sfântă și de neînvinuit, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de genul acesta, pentru a fi pentru totdeauna pentru Hristos, ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Atunci când diavolul va vedea lucrul acesta și va realiza plinătatea victoriei lui Hristos s-ar putea să fie foarte furios.

Întrebare: Ce părere aveți despre fixarea unor date exacte în vederea venirii Domnului?

Fixarea de date despre venirea Domnului este un lucru dăunător iar cei care o fac sunt oameni aroganți. Domnul Însuși a spus “Dar, despre ziua aceea sau despre ceasul acela, nimeni nu ştie: nici îngerii care sunt în cer, nici Fiul, ci numai Tatăl.” (Marcu 13.32) Da, spune cineva, dar noi știm anul. Întradevăr. Atunci de ce a adăugat Domnul “Luaţi seama, vegheaţi şi rugaţi-vă; pentru că nu ştiţi când este timpul:” (v 33), și din nou, “Vegheaţi deci, pentru că nu ştiţi când vine stăpânul casei: seara, sau la miezul nopţii, sau la cântatul cocoşului, sau dimineaţa;” (v 35) Apostolilor care ne-au dat Cuvântul prin inspirația Duhului Sfânt, Domnul le-a spus, “Voi nu trebuie să cunoaşteţi timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a aşezat sub propria Sa autoritate;” (Fapte 1)

Dacă această cunoștiință le-a fost reținută în înțelepciunea Tatălui, unde în cuvânt este vre-un indiciu că ne va fi arătată nouă? Aceste cuvinte ale Domnului au de-a face cu venirea Lui în glorie, și cu siguranță rămîn adevărate în legătură cu aceasta. Perioada adunării a intervenit, și se va încheia cu Răpirea, dar nici-un cuvânt sau indiciu nu ne este dat despre Răpire pentru a ști timpul acesteia. Zile, luni, ani, și numere ne sunt date în Scriptură, dar acestea au relația lor cu Israelul și pământul, și sunt toate în suspendare până când o companie cerească este asigurată și răpită, apoi ceasul profeției va bate din nou, iar calendarul lui Dumnezeu va fi îndreptățit. Până atunci trebuie să acceptăm cuvintele Domnului Isus, și să așteptăm, să veghem și să lucrăm.

Întrebare: Este o noțiune populară că lumea trebuie să fie convertită de predicarea Evangheliei sau prin răspândirea dreptății, și că atunci și doar atunci, va veni Domnul. Cum se potrivește aceasta cu Scriptura?

Nu se potrivește deloc cu Scriptura; nu are nici-o temelie sau bază în ea. Doar citând câteva texte vom vedea cât de fals este acest lucru. “Iată, El vine cu norii şi orice ochi Îl va vedea şi cei care L-au străpuns; şi toate seminţiile pământului se vor jeli din cauza Lui! Da, amin.” (Apoc. 1:7). Dacă este să vină la o lume convertită atunci de ce toate națiunile se jelesc din cauza Lui? Dacă ar fi toți convertiți s-ar fi bucurat cu toții la venirea Lui, și l-ar fi primit cu aclamații. Dar din cauză că El VINE CA JUDECĂTOR, de aceea ei se vor teme. “Şi Enoh, al şaptelea de la Adam, a profeţit şi el cu privire la aceştia, spunând: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor şi să-i dovedească vinovaţi pe toţi cei neevlavioşi dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, şi de toate cuvintele aspre, pe care păcătoşii neevlavioşi le-au vorbit împotriva Lui“.” (Iuda 14,15) El vine să judece pentru că lumea nu a fost convertită prin evanghelie, și pentru că singura cale prin care dreptatea va fi instaurată pe pământ este prin judecată. Acest lucru este făcut solmen de clar de un alt pasaj din Scriptură, “şi vouă, care sunteţi necăjiţi, odihnă cu noi, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la faţa Domnului şi de la gloria puterii Sale,” (2 Tesaloniceni 1:7-9)

Există foarte multe texte care să confirme, dar încă unul este de ajuns. “Şi împăraţii pământului şi cei mari şi comandanţii şi cei bogaţi şi cei puternici şi orice rob şi orice om liber s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor; şi spuneau munţilor şi stâncilor: „Cădeţi peste noi şi ascundeţi-ne de faţa Celui care şade pe tron şi de mânia Mielului; pentru că a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?“ (Apocalipsa 6:15-17)”. Poate oare Mielul să se mînie pe o lume convertită? Și oare oamenii convertiți ar striga după o ascunzătoare față de El? Aici oamenii din toate categoriile sociale sunt reduși la nivelul abject al terorii doar la gândul venirii Sale.

Întrebare: Atunci pentru ce este Evanghelia dacă nu pentru convertirea lumii?

Evanghelia a fost trimisă în lume pentru a aduna din lume un popor pentru Numele Domnului. Aceasta reiese clar din Fapte 15:14, “Dumnezeu a căutat să ia dintre naţiuni un popor pentru Numele Său.” Aceia care cred Evanghelia sunt eliberați din această lume rea după voia Dumnezeului și Tatălui nostru (Gal. 1:4) Diferența dintre ucenicii Domnului și lume se vede clar în cuvintele Domnului, “ ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăşte lumea.” (Ioan 15:19), și în capitolele 14-17 din evanghelia după Ioan. Fiecare credincios adevărat în Domnul Isus este unul “chemat afară”, sfințit în Hristos Isus, și aparține adunării Sale pe care în curând o va răpi din lumea aceasta pentru totdeauna; ei așteaptă îndurarea și mîntuirea la venirea Sa; iar pentru lume este judecata, “ci o înfricoşătoare aşteptare sigură a judecăţii şi văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotrivitori.” (Evrei 10:27)

Este de cea mai mare importanță să înțelegem că Evanghelia ne-a chemat afară din lume la cer; atunci când am crezut-o numele noastre au fost scrise acolo; cetățenia noastră este acolo, și de acolo așteptăm pe Mântuitorul, “care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Şi supune chiar toate lucrurile.” (Filipeni 3:21) În prima etapă a venirii Sale din nou, atunci când va răpi din lume pe sfinții cumpărați cu sânge, El va lua ceva din lume; la apariția Lui în glorie cu sfinții Săi, El va face ceva în lume.

Întrebare : De ce subliniați atât de mult faptul că am fost chemați afară din lume?

Pentru că adevăratul caracter al adunării nu poate fi înțeles dacă acest lucru nu este înțeles, și dacă nu înțelegem caracterul chemării noastre, nu putem fi adevărați față de acesta; nici nu vom înțelege Scriptura profetică, nici nu vom împărți drept Cuvântul adevărului, dacă falimentăm să vedem caracterul unic al adunării și chemarea ei. Noi am fost făcuți părtași unei “chemări divine” (Evrei 3:1). Binecuvântările noastre sunt “în locurile cerești în Hristos Isus” (Ef. 1:3). Speranța noastră este așezată pentru noi în ceruri (Col. 1:5), iar noi trebuie să ne îndreptăm afecțiunile spre lucrurile care sunt acolo (Col. 3:1). Și un ultim argument, Domnul s-a rugat astfel Tatălui, “ei nu sunt din lume după cum nici Eu nu sunt din lume (Ioan 17). Dacă adunrea ar fi ținut cu tărie acest adevăr atunci nu s-ar fi așezat în lume și ar fi fost liberă de legăturile care au ținut-o captivă schemelor și planurilor lumii la ale cărei mori a măcinat, ca orbitul Samson la morile Filistenilor.

Mii de creștini sinceri își irosesc energia și timpul în efortul de a îmbunătăți o lume care nu poate fi îmbunătățită, pentru că nu văd și nici nu realizează chemarea lor cerească, când ar putea zidi pentru eternitate – să construiască în relația cu Piatra de ungi, care a fost respinsă de lume (Fapte 4.11-12; 1 Petru 2:6-8). Acea locuință care crește spre a fi un templu sfânt în Domnul (Efeseni 2:19-22), se apropie cu siguranță de finalizare; iar atunci când va fi gata va fi răpită la cer. Ușa va fi închisă, iar toți aceia care nu au avut decât o mărturisire goală, vor fi închiși afară și vor bate fără succes la o ușă închisă. (Luca 13:25-30)

Întebare: Am auzit vorbindu-se mult despre semnele venirii din nou a Domnului, în mod special în timpul războiului și după aceea. Trebuie să căutăm astfel de semne?

Există fără îndoială semne sigure că suntem în ultimele zile, dar acestea nu sunt “războaie şi tulburări cutremure mari în diferite locuri, şi foamete şi epidemii; şi vor fi arătări înspăimântătoare şi semne mari din cer.” (Luca 21). Toate acestea vor avea loc înainte de apariția Domnului în glorie și nu au nimic de-a face cu venirea Domnului pentru adunarea Sa. Unii au dat voie imaginației lor să o ia razna față de astfel de lucruri și față de evenimente senzaționale în lumea politică. Astfel, înălțarea lui Mussolini, și eforturile Ligii Națiunilor, au fost văzute ca Fiara din Apocalipsa 13 și cele 10 împărății. O cunoaștere superficială a Scripturii îi duce la astfel de greșeli, și incapacitatea de a împărți drept cuvântul adevărului.

Fiara se va ridica din anarhia și confuzia ce vor urma răpirii bisericii la cer. 2 Tesaloniceni 2 ne arată foarte clar că nici el nici Anticrist nu se vor manifesta până când acel eveniment nu a avut loc, iar regii vor avea puterea dată lor pentru un ceas – o perioadă scurtă (Apocalipsa 17:12). Prezența Duhului Sânt pe pământ în adunare reține manifestarea acestor forțe rele, și va continua să le inhibe până va fi luat din cale. Semne de felul acesta și cele pe care Domnul le dă în Matei 24, și Luca 21 vor fi un ajutor pentru rămășița iudaică care va aștepta venirea lui Mesia.

Dar Scriptura ne arată cum va fi caracterul zilelor din urmă - “oamenii vor fi iubitori de sine... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:5). “cunoscând întâi aceasta, că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor pofte şi spunând: „Unde este promisiunea venirii Lui?” (2 Petru 3:3,4). Și această stare de lucruri este în biserica mărturisitoare. Lideri în “lumea creștină” conduc campanii mari pentru plăcerile de duminica și batjocoresc învățătura venirii din nou a Domnului. Aceștia se întorc de la adevăr, având urechi care se gâdilă (2 Tim 4:4) iar prezența lor în biserica mărturistoare și activitățile lor sunt un semn sigur că suntem în ultimele zile.

Sunt semne triste, dar există unul mai mare și mai luminos; este trezirea dorinței în inimile multor sfinți ai lui Dumnezeu de a-L vedea pe Domnul; au fost recuperați pentru adevărul venirii Lui din nou. Mireasa și Duhul spun, “Vino!”. Oricând are loc recuperarea dragostei dintâi pentru Domnul, va fi această tânjire pentru revenirea Lui, și pentru această recuperare, această adevărată trezire, ar trebui să ne rugăm și să lucrăm, pentru că acesta este cel mai sigur dintre toate semnele că venirea Lui este aproape. Cu cât suntem mai recuperați față de această stare creștină normală, adevărată, cu atât vom vorbi despre Domnul, și ceea ce ne va ocupa gândirea vor fi nu semnele ci va fi persoana Lui, Steaua Luminoasă de Dimineață.

Cei care au această speranță în Hristos se vor curăți, așa cum El este curat; se vor separa pe ei înșiși de acei oameni răi a căror prezență în biserica mărturisitoare este un semn al zilelor din urmă, și se vor strânge împreună așa cum au făcut cei de la sfârșitul istoriei Vechiului Testament: “Atunci cei care se temeau de Domnul vorbeau adesea unul cu altul; şi Domnul a luat aminte şi a ascultat; şi o carte de aducere-aminte a fost scrisă înaintea Lui pentru cei care se temeau de Domnul şi se gândeau la Numele Lui. „Şi ei vor fi ai Mei, o comoară deosebită“, zice Domnul oştirilor,” (Maleahi 3:16,17)

Observați însă în legătură cu aceasta, “Şi vă veţi întoarce şi veţi deosebi între cel drept şi cel rău, între cel care-I slujeşte lui Dumnezeu şi cel care nu-I slujeşte“.” (v 18)

Nimic nu va promova o umblare sfântă și separare de rău și de oamenii răi ca această măreață speranță a venirii Mântuitorului nostru; ne va face să fim ca oamenii care-L așteaptă pe Domnul lor.

Întrebare: Ultima propoziție este un citat din Luca 12. A-ți spus că evangheliile sinoptice nu prezintă Răpirea adunării ci Apariția Domnului. Acest capitol deci, nu se aplică la noi?

Cu siguranță are o aplicație clară și la noi. Ea acoperă într-o pendulare minunată întreaga perioadă de timp între respingerea Domnului de către lume și Apariția sa în glorie. Nu există un capitol mai important în Noul Testament pentru noi care prin harul Său suntem slujitorii Domnului. Ne arată responsabilitățile noastre ca fiind lăsați în lume ca să-L slujim pe El și să avem grijă de interesele Lui în timpul absenței Sale, și felul în care va răsplăti pe slujitorii Săi care-l așteaptă, veghează și lucrează la revenirea Sa. Oricine a ocupat poziția de slujitor al Lui, fie real fie altfel, va fi evaluat de El în aceea zi în care El va lua totul în considerare. Este o problemă solemnă, dar trebuie lăsată pentru considerare mai târziu, dacă Domnul va voi.

Întrebare: Ce greutate are asupra noastră Luca 12:34-48, cei care așteptăm Răpirea adunării în prima etapă a venirii Domnului ?

Aceasta pune înaintea noastră în cuvintele Domnului, responsabilitatea noastră în vremea absenței Lui din lume, și răsplățile pentru credincioșie. Trei lucruri trebuie să ne caracterizeze: dispoziție, așteptare și activitate; trebuie deci să așteptăm, să veghem și să lucrăm.

Întrebare: Care este semnificația simbolurilor folosite: mijlocul încins și luminile arzând?

Luminile arzând arată că este noapte, noaptea absenței Domnului, iar tendința este ca noaptea să te relaxezi și să mergi la culcare, dar într-un sens spiritual nu trebuie să facem aceasta; pentru că, chiar dacă suntem în noapte nu suntem din noapte, ci suntem "… fii ai luminii şi fii ai zilei…Astfel deci să nu dormim, ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji;" (1 Tesalonoceni 5:5,6). Mijlocul încins și luminile aprinse arată dispoziția de a umbla la cuvântul Domnului; trebuie să fim ca oamenii care-L așteaptă pe Domnul lor.

Întrebare: Vegherea din versetul 37, la care este atașată o binecuvântare specială, arată ceva mai bun decât a aștepta pur și simplu?

Ambele își au locul lor, dar vegherea înseamnă așteptare, inima este angajată. Un slujitor poate fi pregătit pentru venirea stăpânului, ascultând pur și simplu o poruncă, dar dacă veghează, înseamnă că revenirea stăpânului îi absoarbe gândurile. Dar cu cel credincios cele două trebuie să meargă împreună; dacă inima nu este dreaptă față de Domnul, mijlocul va fi neîncins, iar lumina va fi palidă.

Întrebare: Cum stau lucrurile cu pasajul următor, unde slujitorul credincios hrănește casa, și este numit "binecuvântat": este aceasta evidența unui devotament mai mare?

Acest pasaj ne arată slujitorul în activitățile sale și continuă cu alergarea și așteptarea; cele trei lucruri ne dau o descriere completă a unui slujitor care place Domnului. Aș dori să ilustrez cele trei lucruri. Mama unei familii a fost obligată să părăsească căminul pentru o vreme iar acesta și copii mai mici au fost lăsați în grija Mariei, fiica de încredere a mamei. Ea le-a spus că nu va întârzia când lucrarea ei se va fi terminat, iar ei o așteaptă zilnic. Cu această așteptare luminoasă în inima ei Maria ține casa curată și îngrijită, pentru ca atunci când mama se va întoarce să găsească totul gata, casa curată, copii îmbrăcați și așteptând. Dar ei nu sunt doar gata, ei așteaptă; deseori aleargă la ușă sau privesc pe geam pentru a o vedea pe mama care se întoarce, iar pe măsură ce zilele trec Maria devine cea mai doritoare dintre ei toți.

Și totuși ea nu uită dorințele mamei; ea are grijă ca, copii să fie hrăniți și nu le dă voie să uite că mama revine; ea are grijă în mod activ de interesele mamei, nefiind leneșă nici-un moment. Între drumurile ei de la ușă la fereastră, intră mai întâi într-o camera apoi în alta, să vadă că totul este în ordine, și este atentă la frații și surorile ei, pentru că nu vrea să-i fie rușine cu ei înaintea mamei sale când se va reîntoarce; ea așteaptă și veghează ca ei toți, dar și lucrează cu hărnicie de asemenea. Ea face tot ceea ce simte că ar face mama ei dacă ar fi acolo. Ea este credincioasă față de încrederea acordată. Fericită va fi Maria când se va întoarce mama ei. Ea are o dublă bucurie; mama ei s-a întors din nou, și zâmbește aprobator la fiica ei cea mica.

Întrebare: Răsplățile de care vorbește Domnul arată măsura aprecierii Sale față de credincioșia slujitorilor?

Da. Voi continua parabola mea pentru a ilustra acest lucru. Maria are bucuria prezenței mamei sale dar și satisfacția aprobării ei. Dar acum a venit rândul mamei. Ea o așează pe Maria la masă și pe toți copii, pentru că ei toți doreau și vegheau la revenirea ei, iar ea acum scoate lucrurile bune pe care le-a adus pentru ei; ei sărbătoresc împreună iar mama slujește. Desfătarea ei de a fi împreună cu copii ei, și plăcerea în dragostea lor care i-a făcut să tânjească și să vegheze la revenirea ei, face din ea slujitoare lor acum. Dar ce răsplată este această masă pentru Maria; ea are aceasta ca o înțelegere secretă între ea și mama ei, și o marcă specială a aprobării mamei. Acesta este modul în care Domnul își propune să-și recompenseze slujitorii care veghează în versteul 37. "Ferice de robii aceia pe care, venind, stăpânul îi va găsi veghind. Adevărat vă spun că se va încinge şi îi va pune să stea la masă şi, apropiindu-se, le va sluji."

Întrebare: Care este diferența dintre aceasta și " îl va pune peste toată averea lui." (v. 44)?

Slujirea dragostei arătată slujitorilor care veghează, pare să fie în interiorul casei. Este o sărbătoare privată pe care lumea nu o va vedea. Este dragostea care răspunde dragostei. Este dragoste în inima slujitorilor Săi, care duce la această așteptare și veghere, iar dragostea din inima Domnului Îl va conduce să-și arate aprecierea față de dragostea care nu L-a uitat în timpul absenței Sale. Dar a-l face stăpân peste tot ceea ce are El, este o onoare publică pentru slujire publică; slujitorul este răsplătit deschis pentru slujirea cu credincioșie printr-un loc de încredere în împărăție. Amândouă sunt binecuvântări, dar această răsplată din urma nu ar fi apreciată foarte mult fără cea dintâi.

Întrebare: Înainte de a părăsi acest pasaj vă rog să-mi explicați ce spune Domnul despre slujitorii necredincioși în versetele 45-48.

Slujitorul își arată adevărata realitate prin comportament și vice-versa. Mulți sunt slujitori prin profesie dar care nu sunt așa în realitate și în inimă, dar comportamentul unui om arată ce este în inima lui. Acest slujitor spune în inima lui, "«Stăpânul meu întârzie să vină»." El nu neagă deschis că El nu va veni, dar amână venirea și aruncă adevăratul caracter al slujitorului, și domnește peste moștenirea Domnului, ca și cum ziua socotelii nu ar veni niciodată. Pentru un asemenea slujitor venirea Domnului va fi dinitr-o data, neașteptată; El va veni ca un hoț în noapte, așa cum va veni și pentru lume. El este un slujitor rău (Matei 24), și-și va avea partea cu cei necredincioși, pentru că este un necredincios.

Aceste cuvinte solemne stau ca avertizare pentru toți, și totuși cât de clar se vede în acești slujitori necredincioșia bisericii mărturisitoare; cât de repede în istoria ei și-a pierdut dorința și speranța revenirii Domnului; și-a părăsit prima dragoste, și s-a așezat în lume pentru a mânca și a bea cu bețivii, ca și cum ar fi aparținut lumii și nopții (1 Tesaloniceni 5:7), și apoi a domnit peste regi și regine, și a persecutat slujitorii

credincioși ai Domnului. Este duhul lumii în biserica mărturisitoare și trebuie să fie o durere pentru Domnul și pentru toți cei credincioși Lui, și acest duh va fi întâmpinat cu o judecată necruțătoare la Apariția Lui.

Cuvintele spuse slujitorului înțelept și credincios sunt o încurajare, pentru că arată că până la venirea Lui vor fi asemenea oameni, care se vor îngriji de interesele Sale și vor hrăni casa Lui cu înțelepciune și dragoste. El se îngrijește de casa Lui, și a dat hrană din belșug pentru sănătatea și puterea spirituală, iar această hrană a fost încredințată slujitorilor Săi. Nu poate exista păcat mai mare din partea oricăruia dintre slujitorii Săi decât acela de a reține hrana de la cei care au nevoie de ea, și nu există slujire mai mare față de Domnul decât distribuirea ei cu hărnicie. Fericiți sunt acei slujitori, pe care Domnul îi va găsi făcând aceasta. Treziți-vă administratori ai Domnului; timpul este scurt; venirea Domnului se apropie.

Întrebare: Credeți că Scriptura învață că evaluarea slujitorilor Domnului în legătură cu credincioșia sau cu necredincioșia lor va avea loc la Apariție și nu la Răpire?

Da, Răpirea celor credincioși la cer va fi după harul suveran al lui Dumnezeu, și ne va introduce în casa lui Dumnezeu, pe când responsabilitatea noastră și răsplățile pentru credincioșie sunt în general în legătură cu Apariția și Împărăția. La Apariția Sa publică Domnul va fi îndreptățit și răsplătit de asemenea. Citim despre cei care “iubesc arătarea Sa” (2 Timotei 4:8), și fiecare sfânt și slujitor credincios o așteaptă. Adevărata și potrivita speranță a celor credincioși este Răpirea, pentru a fi totdeauna cu Domnul; despre aceasta se vorbește ca fiind “fericita speranță”, dar glorioasă Apariție a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2) nu trebuie părăsită în gândurile noastre; inima care este credincioasă lui Hristos nu poate fi satisfăcută cu nimic mai puțin de atât. Aceasta își are locul în speranța noastră, și va fi răspunsul la rugăciunea noastră, “ vie Împărăția Ta”.

Întrebare: Puteți să citați texte care să arate că există o diferență între Răpire și Apariție, și că atunci când Domnul se va arăta, adunarea Sa nu va mai fi pe pământ? În 1 Timotei 6:13-14, Pavel îndeamnă pe Timotei “să păzeşti porunca…până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos; ” lucru care pare să susțină ideea că adunarea va fi aici până la Apariție.

Există multe pasaje în Scriptură care ne arată că atunci când Domnul va apărea în glorie, sfinții Săi vor apărea cu El. Unele din aceste texte sunt: “Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.” (Coloseni 3:4), “…la venirea Domnului nostru Isus cu toţi sfinţii Săi!” (1Tesaloniceni 3:13), “Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus.” (1 Tesaloniceni 4:14), “a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi,” (Iuda 14), “cei care sunt cu El sunt chemaţi şi aleşi şi credincioşi” (Apocalipsa 17.14), “Şi oştirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subţire, alb şi curat.”(Apocalipsa 19:14). Este clar din aceste versete că El nu găsește adunarea Lui pe pământ la apariția Sa, ci ea vine împreună cu El; cum este posibil lucrul acesta este arătat în 1 Tesaloniceni 4:16,17. Mai întâi El o răpește la El însuși, și apoi vine cu ea în gloria Lui.

Sarcina față de Timotei în pasajul citat, subliniază responsabilitatea slujitorilor Domnului de a rezista pentru Domnul până vine El, pentru a-și stabili împărăția și autoritatea. Aceasta este o parte a mărturiei și slujirii noastre; noi îl reprezentăm în absența Sa din lume pentru că știm că va reveni în ea. Aceasta este o parte importantă a mărturiei noastre față de lume. Noi avem o triplă mărturie: el a fost aici în har, El nu mai este aici pentru că a fost respins, El vine din nou în putere și glorie să judece și să conducă în dreptate. Între timp, slujitorii Să, al căror model este Timotei, trebuie să țină adevărul în puritatea lui fără pată, fără compromis, în supunere față de Domnul. Atunci când adunarea va fi luată din lume, Dumnezeu va aduce la lumină pe alții care vor ține standardul sus și vor ține lumina arzând până la Apariția Domnului.

Întrebare: Credeți deci că Domnul va găsi slujitori credincioși pe pământ atunci când va apărea. Dacă aceștia nu sunt din adunare atunci cine sunt?

Va găsi dar ei vor fi sfinți din poporul evreu, o rămășiță în a cărui inimă Duhul va lucra după răpirea adunării. El va veni pentru salvarea lor. Odată cu răpirea adunării și Duhul care locuiește în ea, va fi luat din cale. Atunci omul păcatului și Antichrist vor fi descoperiți (2 Tesaloniceni 2; Apocalipsa 13), și va începe necazul cel mare. Toată lumea va fi încercată de acesta, dar Israelul, pentru că L-a respins pe Mesia, va suferi cel mai mult, și în această națiune va apărea o rămășiță credincioasă, care se va întoarce la Dumnezeu și va suferi mai mult decât toți, și aceasta chiar de la compatrioții lor. Domnul va apărea pentru salvarea lor așa cum ne spun multe versete, “Ascultaţi cuvântul Domnului, voi, cei care tremuraţi la cuvântul Lui. „Fraţii voştri, care vă urăsc, care vă alungă pentru Numele Meu, au zis: «Domnul fie glorificat şi să vedem bucuria voastră!» Dar ei se vor ruşina.” (Isaia 66:5)

“Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl aşteaptă.” (Evrei 9:28). “Şi atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu glorie mare. Şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiţă şi vor strânge pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor.” (Matei 24:30-31). Zaharia 13:8,9 descrie această rămășiță evreiască evlavioasă în necazul cel mare, “Ei vor chema Numele Meu şi Eu le voi răspunde. Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Şi ei vor zice: «Domnul este Dumnezeul meu!»” iar Daniel 12 vorbind de același timp spune, “şi va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o naţiune, până în timpul acela. Şi, în timpul acela, poporul tău va fi salvat, oricine va fi găsit scris în carte.” Încă un pasaj din Vechiul Testament este demn de citat în această direcție “„Pentru că, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor; şi toţi cei mândri şi toţi cei care lucrează răutate vor fi mirişte; şi ziua care vine îi va arde“, zice Domnul oştirilor, „încât nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Şi vouă, care vă temeţi de Numele Meu, vă va răsări Soarele dreptăţii cu vindecarea în aripile Lui; şi veţi ieşi şi veţi zburda ca viţeii de îngrăşat.” (Maleahi 4)

Cât despre credincioșia lor în timpul teribilei persecuții din timpul necazului, și răsplata pentru aceasta, ele sunt descrise în Apocalipsa 14:14, Țefania 3:12,13 și alte versete.

Întrebare: Avem vreo informație în Scriptură despre ce va avea loc în cer între răpire și apariție?

Da, cred că avem. 2 Corinteni 5 ne arată clar că vom fi arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, și este la fel de clar că adunarea va fi prezentată lui Hristos în glorie (Efeseni 5). Nunta Mielului precede venirea Lui în glorie (Apocalipsa 19). Timpul responsabilității noastre se va fi încheiat înaintea arătării noastre la scaunul de judecată, iar răsplățile trebuie împărțite înainte de venirea Lui în glorie. Aceste lucruri sunt clare cred din versete precum Matei 25:14-30; Luca 19:12-17, și 2 Corinteni 5:10. La acel scaun de judecată vor fi testate toate lucrările noastre; toată viața noastră va fi trecută în revistă; și vom vedea totul în lumină, așa cum vede Domnul nostru. Lucrul acesta va avea un efect revelator asupra noastră, dar nu va crea în inima noastră un efect de teamă sau alarmă, pentru că Cel înaintea căruia vom sta acolo este

Mântuitorul nostru, care s-a dat pe Sine Însuși pentru noi, iar noi vom fi acolo în trupurile noastre spirituale de glorie. Atunci vom fi răsplătiți sau vom suferi pierdere.

Întrebare: Cum poate un creștin suferi pierdere, ce va pierde de fapt?

Ei bine, nu va pierde nimic din ce a fost un dar al harului. Toate binecuvântările spirituale în cele cerești sunt ale lui, ca un dar suveran al lui Dumnezeu, iar acestea nu pot fi niciodată luate înapoi sau confiscate. Locul lui în familia lui Dumnezeu, sau acela de a face parte din adunare, adică de a fi soția Mielului, sunt ale lui, pentru totdeauna; nu le-a câștigat prin faptele lui și nu le poate pierde prin eșecurile sale. Ele sunt ale lui nu datorită comportamentului lui ci sunt un dar al Domnului, prin răscumpărarea care este în Isus Hristos. Pierderea va fi în legătură cu viața lui de responsabilitate și roadele ei. Să ne imaginăm că doi oameni sunt angajați de un stăpân: unul lucrează din greu 6 zile pe săptămână; celălalt lucrează doar 3 zile și petrece sau irosește restul săptămînii în lene și nebunie. Acești doi oameni vor fi plasați foarte diferit la sfârșitul săptămânii; unul va primi aprobarea stăpânului său și o răsplată deplină; celălalt va suferi pierdere în ce ar fi putut să fie al lui ca salariu, și dezaprobarea stăpânului. Așa vor sta lucrurile cu răsplata sau pierderea la scaunul de judecată

Apoi gândiți-vă din nou la cei doi lucrători: amândoi primesc în scris instrucțiuni scrise cu grijă despre ce ar dori stăpânul lor ca ei să facă, și de asemenea materialul pe care trebuie să-l folosească pentru munca lor. Unul dintre lucrători, care nu se bazează pe înțelegerea lui, are mare atenție față de dorințele stăpânului și consultă instrucțiunile în legătură cu orice detaliu; celălalt crede că știe de ce este nevoie și cum să facă și dă puțină atenție cuvântului scris al stăpânului său. Când vine stăpânul să inspecteze lucrarea, un lucrător primește răsplata, iar lucrarea celuilalt este respinsă; el suferă pierdere și exact această se întâmplă în 1 Corinteni 3. “Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva deasupra va rămâne, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc.”

Rezultatele vor fi răsplătite în Împărăție. Cel care a fost credincios în puțin, i se va încredința mult acolo. Trebuie să facem diferența între locul nostru în casa Tatălui, care este doar prin har, și locul pe care-l vom ocupa în Împărăție.

Întrebare: în legătură cu nunta Mielului, care este semnificația expresiei, “și soția Lui s-a pregătit” ?

Se pare că sunt două aspecte referitoare la nunta Mielului. Efeseni 5:25-27 ne arată aceea parte la care avem lucrarea deplină și perfectă a lui Hristos, nu doar pentru ci și în adunarea Lui – va fi o adunare glorioasă, neavând pată sau zbârcitură, sau orice alt lucru de felul acesta; sfântă și de neînvinuit; aceasta este cu siguranță doar har suveran, lucrare divină perfectă, așa cum este ea în frumusețea lui Hristos. Dar în Apocalipsa 19:7-9, înțelegem că “ soția Lui s-a pregătit. Şi i s-a dat să se îmbrace în in subţire, strălucitor şi curat“, pentru că inul subţire sunt faptele drepte ale sfinţilor.” Aceasta arată ce a făcut ea însăși în viața de responsabilitate de aici de pe pământ, și își va avea locul în aceea zi măreață.

“Inul subțire, strălucitor și curat” va închide gura acuzatorului, și aceasta în mod special în legătură cu manifesatrea publică a celor credincioși cu Hristos. Separat de aceasta i s-ar fi putut spune Domnului, “Generează dreptate practică în adunarea Ta înainte să încerci să o institui pe pământ.” Inul subțire va fi dovada că a fost produsă în acel cerc cel mai apropiat de El, și exact acești sfinți care sunt mireasa Mielului, vor fi arătați în acel “in subțire, strălucitor și curat” atunci când El va veni să judece și să facă război în dreptate.

Apostolul Pavel a lucrat și s-a rugat pentru ca aceasta să fie în sfinți în vederea zilei manifestării. El s-a rugat ca ei sa fie “curaţi şi fără vină pentru ziua lui Hristos, și a fost încrezător că Dumnezeu va termina lucrarea pe care a început-o în ei, în vederea aceleași zile (Filipeni 1). Fie ca noi să fim profund preocupați de aceste lucruri pentru ca trăirea și slujirea noastră prezentă să aibă rezultate importante pentru noi, pentru Hristos, și pentru gloria și lauda lui Dumnezeu.

Există un cuvânt care aduce lumină în 2 Tesaloniceni 3:1. Marele apostol Pavel îi imploră pe tinerii creștini din Tesalonic să se roage ca, Cuvântul lui Dumnezeu să se răspândească liber, sau să alerge. Dacă ne aducem aminte că subiectul celor două epistole către Tesaloniceni este venirea din nou a Domnului Isus, vom înțelege cât de izbitoare și potrivită este această figură de stil. Regele vine și mesagerul Lui aleargă înaintea Lui anunțând acest lucru. Cuvântul Domnului este mesagerul. Este bineînțeles evanghelia dar nu evanghelia așa cum este ea greșit înțeleasă și predicată de mulți predicatori în aceste zile de slăbiciune. Evanghelia lui Dumnezeu este despre Fiul Său, Isus Hristos Domnul nostru, care a fost înviat din morți și așezat într-un loc de supremație la dreapta lui Dumnezeu, pentru a administra harul lui Dumnezeu din acel loc de autoritate către toți cei care vor primi Cuvântul, până când vine ceasul când va apărea în glorie iar Dumnezeu Îl va așeza pe tronul Lui în Sion.

Acesta a fost cuvântul predicat de apostol, cu rezultatul că cei care l-au crezut s-au “întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu şi adevărat şi să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morţi, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.” (1 Tesaloniceni 1:9-10). Acest cuvânt al Domnului, mesagerul care merge înainte pntru a anunța venirea Lui, este în adevăr un cuvânt de har, evanghelia mântuirii noastre, dând tuturor celor care o cred, o speranță cerească, dar este de asemenea un cuvânt imperativ, care cere și poruncește ascultare. Este ca mesagerul care mergea în Egipt înaintea lui Iosif, strigând “Închinaţi-vă!“ iar cei care refuză să asculte, “peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos;… vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la faţa Domnului şi de la gloria puterii Sale,” (2 Tesaloniceni 1:8,9)

Întrebare: Vreți să înțelegem că Scriptura proclamă venirea Domnului în glorie – Apariția Lui; ne puteți da câteva versete pentru aceasta?

Da. Voi oferi 3 locuri din predicarea apostolică din Faptele Apostolilor. Petru a spus “pocăiți-vă…şi să-L trimită pe Acela care a fost rânduit dinainte pentru voi, pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie, în adevăr, să-L primească, până la timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinţilor Săi profeţi din vechime.” (Fapte 3:20-21). Din nou, “Şi El ne-a poruncit să predicăm poporului şi să mărturisim că El este Cel rânduit de Dumnezeu Judecător al celor vii şi al celor morţi. (Fapte 10:42). Pavel a spus “ Dumnezeu… porunceşte acum oamenilor ca toţi, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morţi“. (Fapte 17:30,31)

Întrebare: Unul dintre aceste verste vorbește de binecuvântare, iar celălalte despre judecată, ce va aduce de fapt Apariția Domnului ?

Scopul lui Dumnezeu este binecuvântarea omului, iar Hristos vine pentru binecuvântare și pentru împlinirea Scripturii “te voi da şi ca lumină a naţiunilor, ca să fii mântuirea Mea, până la capătul pământului” (Isaia 49:6, Fapte 13:47) dar judecata trebuie să fie înaintea binecuvântării din cauză a ceea ce este omul. Răzvrătirea continuă a omului față de Dumnezeu face judecata o necesitate. Dar judecata este lucrarea stranie a lui Dumnezeu; El nu se desfată în ea, se desfată în îndurare. Aceasta se vede clar în limbajul Scripturii. Când este vorba de judecată citim, “Domnul va împlini în grabă cuvântul pe pământ” (Romani 9:28) dar când este vorba de îndurare “nevrând ca vreunii să piară, ci toţi să vină la pocăinţă.” (2 Petru 3:9). Atunci când este vorba de răzbunare, este “ziua răzbunării” dar când este vorba de îndurare, este “anul plăcut al Domnului”(Luca 4). Pentru că condițiile de har ale Domnului sunt respinse, și pentru că lumea nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, și pentru că oamenii nu vor primi cunoștiința lui Dumnezeu când pot face aceasta, judecata trebuie să vină, și va veni cu siguranță, deși a fost îndelung amânată. Binecuvântarea va veni de asemenea, “El va coborî ca ploaia pe câmpul cosit, ca ploile abundente care adapă pământul.” (Psalmul 72:6). Ploaia vorbește de binecuvântare, dar “câmpul cosit” înseamnă că secera a trecut peste câmp înainte să coboare binecuvântarea.

Întrebare: Dar Domnul nu va veni în judecată atâta timp cât adunarea Sa este pe pământ?

Nu, pentru că răul nu va ajunge la manifestarea lui deplină atâta timp cât adunarea este aici, iar Dumnezeu reține judecata până când răul va atinge nivelul maxim, pentru ca nimeni să nu-L acuze de nedreptate. Aceasta este clar din 2 Tesaloniceni 2. Taina fărădelegii lucrează deja, iar cei care sunt învățați de Dumnezeu pot discerne aceasta; cu adevărat această taină se impune peste tot:în nelegiuirea care crește, nesupunerea față de autoritate, disprețul față de cererile lui Dumnezue și diminuarea temerii de Dumnezeu în lume, respingerea marilor adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, răspândirea ritualismului și modernismului, și înlocuirea evangheliei în cercurile mărturisitoare creștine cu “fals numita știință”; și totuși există o putere care limitează aici.

Există ceva care reține sau limitează, “cel care o opreşte acum va fi luat din cale;” (2:6,7). Cel care oprește este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care locuiește în adunare. Atâta timp cât El este aici se va spune mîndriei și scopurilor omului, “Până aici să vii şi nu mai departe; şi aici să se oprească valurile tale mândre” (Iov 38:11). Am văzut-o deseori mai ales în ultimul sfert de secol; atunci când forțele răului păreau să se ridice în valuri irezistibile, amenințând să copleșească toată legea și rânduiala, au fost oprite și estompate, iar creștinii au putut încă să “facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii – pentru împăraţi şi pentru toţi cei care sunt în poziţii înalte, ca să ducem o viaţă paşnică şi liniştită, în toată evlavia şi demnitatea.” Dar atunci când adunarea va fi completă și răpită la cer, Duhul Sfânt va pleca cu ea, iar Dumnezeu va permite oamenilor să facă ce vor.

Atunci “omul păcatului, fiul pieirii” (v.3) și “cel fărădelege”(v8) va fi descoperit. În acești doi oameni, - Fiara și falsul profet, care este numit și antihrist, și despre care citim în Apocalipsa 13,17, 19, - Satan va găsi vase ale mâniei prin care își va face voia, și prin ele va face cel mai disperat efort de a ridica lumea împotriva lui Dumnezeu și a lui Hristos (vezi Apocalipsa 16:13-14;17:14). Împotriva acestora și a urmașilor lor înșelați, Domnul va veni în judecată. Apocalipsa 19:11-21 descrie această apariție.

Fiecare nume și caracter pe care îl poartă în aceea descriere vie a apariției Sale este consistentă cu acel eveniment. El este Cel Credincios și Cel Adevărat în contrast cu falsele pretenții ale oamenilor și cu minciuna prin care diavolul i-a amăgit (2 Tesaloniceni 2:9-11) “şi El judecă şi Se luptă cu dreptate.” împotriva a “orice amăgire a nedreptăţii pentru cei care pier.” El este numit “Cuvântul lui Dumnezeu” pentru că El va descoperi mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului în întregimea lui, așa cum odată și-a descoperit dragostea față de păcătoși. El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor, și își va cere și stabili drepturile prin sabia ascuțită a gurii Sale și cu un toiag de fier. Nu va fi milă față de cei care I se opun, pentru că El va călca teascul mîniei lui Dumnezeu.

Întrebare: 2 Tesaloniceni 1, unde citim despre Domnul care se descoperă din cer cu îngerii Săi puternici într-o flacără de foc, se referă la același timp din Apocalipsa 19 ?

Da, dar în acel pasaj judecata este mai largă, are în vedere mai mult decât armatele Fiarei și a falsului profet. Flacăra de foc, care înseamnă judecată, este împotriva tuturor celor care nu cunosc pe Dumnezeu și nu asculta evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Cei care nu au ascultat Evanghelia, sunt cei care au auzit-o, aceasta se referă la creștinism, iar cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt cei care au avut ocazia să-L cunoască, dar care nu s-au folosit de această ocazie. Judecata va fi potrivită faptelor și condițiilor în care oamenii se găsesc; va fi o judecată diferențiată, executată în dreptate absolută. Un alt pasaj care se potrivește celor deja citate este Apocalipsa 1:7, “Iată, El vine cu norii şi orice ochi Îl va vedea şi cei care L-au străpuns; şi toate semințiile pământului se vor jeli din cauza Lui! Da, amin.”

Acest cuvânt descrie clar Arătarea Domnului, nu unei anumite secțiuni a omenirii, ci față de toată lumea și este un cuvânt paralel celui din Matei 24:30, unde însuși Domnul spune, “Şi atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu glorie mare.” El vine deci să judece pe cei vii la apariția Sa, cei morți nu vor apărea înaintea Sa până la marele tron alb (Apocalipsa 20), judecată care va avea loc la sfârșitul împărăției milenare.

Întrebare: Vor fi mulți cei care vor intra în binecuvântare sub domnia lui Hristos în Mileniu, dacă judecata va fi asupra întregii lumi, aceștia cine vor fi?

Vor fi o rămășiță a Israelului, și o mare mulțime dintre Națiuni, și pentru că lucrarea lui Dumnezeu cu aceste două grupuri va fi diferită, este bine să le considerăm separat. Pentru a face aceasta cuvintele Domnului din Matei 24 ne vor fi de ajutor. Sub domnia neevlavioasă și inspirată de diavol a Fiarei și a lui Antihrist va fi “ necaz mare, aşa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată.” (v 21). Aceste cuvinte vin de pe buzele Domnului, lucru care le dă o forță specială. Dar în mijlocul acelui necaz care va fi mai greu pentru evrei decât pentru orice altă națiune, Domnul îi va avea pe aleșii Lui, și de dragul lor zilele vor fi scurtate (v.22). Aleșii acestui verset se vor găsi printre iudei, iar în versetul 31 sunt alții care trebuie aduși împreună din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului până la celălalt; aceștia sunt probabil nu doar iudei, adică, oameni din semința lui Iuda, ci de asemenea din tot Israelul.

Ei sunt aleși, aceasta înseamnă că îndurarea suverană a lui Dumnezeu i-a ales. Dar cum vor fi ei desoebiți de restul răzvrătit al poporului? Calea lui Dumnezeu a fost totdeauna să aducă la lumină pe unii ca aceștia printr-o mărturie de la El însuși, iar mărturia atunci va fi evanghelia împărăției. “Şi această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, spre mărturie pentru toate naţiunile; şi atunci va veni sfârşitul.” (v. 14)

Această evanghelie nu va fi evanghelia harului lui Dumnezeu, care vorbește de o răscumpărare deplină în Hristos, și de pecteluirea cu Duhul Sfânt, și de o speranță cerească, de care noi am auzit și am crezut; deși va fi o evanghelie a harului, iar Hristos va fi subiectul ei, altfel nu va fi nicidecum o evanghelie, dar va vorbi de venirea Domnului ca Împărat, despre împărăția Lui care trebuie instaurată pe pământ așa cum Ioan Botezătorul, Domnul Însuși și ucenicii Lui au procalmat când El a fost aici.

Va fi proclamarea supremației Lui deasupra tuturor, iar testul va fi dacă această mărturie a lui Isus și Cuvântul lui Dumnezeu va fi primit sau respins. Cei care vor primi semnul Fiarei pe fruntea lor sau pe mână și se vor închina chipului ei, nu o vor primi; dar cei care nu vor refuza minciuna diavolului o vor primi; și prin această mărturie, nu doar națiunea iudeilor, ci toate națiunile se vor diviza puternic. Și pentru că cei care vor fi pentru fiară și anihrist vor fi la aceea vreme la putere, cei care vor fi pentru Hristos vor suferi o mare persecuție.

Mulți vor fi martirizați, și vor avea o răsplată cerească, pentru că vor avea parte în “prima înviere şi ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani.” (Apoc. 20:4) Alții vor fi păstrați și susținuți de Domnul în necaz și vor răbda până la sfârșit, și ei vor fi salvați pentru împărăția de 1,000 de ani. (Matei 24:13) Trebuie să înțelegem că Matei 24 are în vedere acest timp de necaz și nu se aplică timpului prezent.

Întrebare: Două întrebări se ridică în minte din ce a-ți spus. 1. Aceasta înseamnă că va fi o a doua șansă pentru cei care resping evanghelia acum și ar putea fi în viață atunci? 2. Cine va predica această Evanghelie a împărăției?

Fără îndoială că nu va mai fi o a doua șansă pentru cei care au respins evanghelia lui Dumnezeu așa cum este ea predicată acum, “ Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare?”. Evanghelia harului lui Dumnezeu este tot ce are El mai bun. Dacă ce este cel mai bun nu atrage inima omului, nimic altceva nu o va face. Dar există sute de milioane în lume care nu au auzit niciodată evanghelia, și care nu știu nimic despre credința creștină, cu excepția faptului că unii dintre ei au văzut-o, atât de profund coruptă, în țările catolice sau ortodoxe.

Au fost publicate cărți dăunătoare în care s-a învățat, că cei care nu-l primesc pe Hristos acum, vor refuza să cedeze antihristului și vor suferi martiraj, dar Cuvântul spune, “pentru că ei n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiţi. Şi de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecaţi toţi cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate.” (2Tes. 2:10-12) Acestea sigur sunt concludente așa cum sunt și multe alte versete.

În legătură cu cei care vor procalma evanghelia, învățăm din Apocalipsa 11 că o nouă mărturie pentru Dumnezeu va fi dată în Ierusalim de cei doi martori, ridicați și împuterniciți de Dumnezeu, și chiar dacă majoritatea se vor bucura când vor fi uciși, putem fi siguri că mărturia lor nu va fi în zadar. Duhul Sfânt o va folosi și rămășița va fi născută din nou. Ei vor fi “un popor smerit şi sărac, şi îşi vor pune încrederea în Numele Domnului.” (Țefania 3.12) . Cuvintele Domnului către apostolii Săi în Matei 10 și Luca 21 vor avea un ecou special pentru ei, și vor ieși să vorbească cu o “gură de înțelepciune” pe care El le-o va da. În Matei 25:40 Domnul vorbește despre ei ca despre “ frații Mei”. ”Domnul a dat cuvântul: mare a fost numărul celor care l-au predicat.”

Întrebare: Cum va Apărea Domnul acestei rămășițe selecte?

El va apărea când necazul-persecuție al națiunii iudaice sub anticrist va ajune la apogeu, iar venirea Lui îi va pune capăt. Toate națiile vor fi adunate împotriva Ierusalimului și orașul va fi luat, apoi “Domnul va ieşi şi va lupta cu naţiunile acelea.” (Zaharia 14:3). Apariția Lui va fi distrugerea acestor vrăjmași, dar va fi și eliberarea iudeilor evlavioși…care Îl așteaptă. “Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl aşteaptă.” (Evrei 9:28)

“Şi picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, Şi muntele Măslinilor se va despica în mijlocul său spre răsărit şi spre apus: – va fi o vale foarte mare; ...și voi veţi fugi prin valea munţilor Mei,... Şi Domnul Dumnezeul meu va veni, şi toţi sfinţii împreună cu El.” (Zaharia 14:4-6) Acest pasaj aduce lumină asupra cuvintelor Domnului din Matei 24:15-16. “Când veţi vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel, stând în loc sfânt (cine citeşte să înţeleagă), atunci cei care sunt în Iudeea să fugă în munţi;”. Și va fi împlinirea pasajului din Fapte 1:11 “Acest Isus, care a fost înălţat de la voi în cer, aşa va veni, în felul în care L-aţi văzut mergând spre cer“. El se va reîntoarce în același loc din care s-a înălțat, picioarele Lui vor sta din nou pe Muntele Măslinilor.”

Așa cum Iosif s-a descoperit fraților săi vinovați din vechime (Geneza 45) și ei și-au mărturisit păcatul de a-l fi trădat și vândut în mâinile națiunilor, tot așa și Domnul se va descoperi față de Israel care L-a trădat și L-a vândut îm mâinile Națiunilor, iar ei se vor pocăi și vor plânge și vor mărturisi. “Un duh de har şi de mijlocire” va fi turnat peste ei, iar ei vor privi la Cel pe care L-au străpuns, şi vor boci pentru El, cum boceşte cineva pentru singurul lui fiu, şi se vor amărî pentru El, cum este cineva în amărăciune pentru întâiul său născut.” (Zaharia 12.10) “Şi i se va zice: „Ce sunt rănile acestea în mâinile tale?“ Şi el va zice: „Acelea cu care am fost rănit în casa prietenilor mei“.” (Zaharia 13:6). Așa vor fi aduși să primească pe Isus cel odată răstignit, ca pe marele lor Mesia. Și în aceea zi se va spune despre El, “…Iată, acesta este Dumnezeul nostru; pe El L-am aşteptat şi El ne va mântui. Acesta este Domnul: L-am aşteptat, ne vom bucura şi ne vom desfăta în mântuirea Lui.” (Isaia 25:9).